

REISVERSLAG NR 3 VAN SENEGAL NAAR MAURITANIË NAAR SENEGAL.

Mauritanië

Vanwege een buitenkansje voor Silent Work om een contract los te peuteren bij de inspecteur van onderwijs, in opdracht van de minister van onderwijs, stap ik in het vliegtuig naar Senegal, een rechtstreekse vlucht voor een prikje. Met de knieën onder mijn kin en een flesje water van de bemanning vlieg ik via Kaapverdië en Banjul naar Dakar. Niet uitstappen dus en geen benen strekken.

Abdou, onze inmiddels gouden rechterhand, wacht op mij op de parkeerplaats. Maar eerst nog even door de douane. Ik begroet hem in mijn beste Wolof, de koffers gaan door de scan en hij zegt: 'openmaken.' Dat dacht ik al. Mijn vriendelijke begroeting heeft deze keer niet geholpen. 'De gele koffer?', vraag ik vriendelijk. 'De rode.'

Dat is de koffer vol ritsen voor buiktasjes en bomberjacks, boorden en clipsen voor sluitingen. Hij kijkt naar mijn Senegalese outfit, 'even omdraaien' gebaart hij en dan zegt hij lachend: 'ik zie geen ritsen.' Ik, ook lachend: 'dat klopt.' Ik laat hem in mijn telefoon de foto's zien van de gemaakte bomberjacks en leg hem uit dat die in ons atelier hier gemaakt worden van Afrikaanse stoffen door dove jongeren, en dat zij in Nederland verkocht worden en dat de winst weer teruggaat naar dit project. Hij kijkt en luistert geïnteresseerd. 'Mooi', zegt hij, 'deze lijkt me wel wat' en hij wijst op de foto van een jongen in een jack.

Ik geef hem mijn kaartje. 'Hier kun je hem in je eigen maat bestellen.'

Hij stopt lachend het kaartje in het borstzakje van zijn uniform en wijst mij naar de deur.

Ik zucht even, de eerste hindernis is genomen. Zwaai nog even naar hem als ik met mijn volle kar bagage door de deuren naar buiten loop.

De volgende morgen rond 6 uur word ik gewekt door gedruppel van water. De anderhalve liter fles is bijna vol. Ik spreek mezelf toe: 'Nu even goed opletten hoe dit water te verdelen...' Een kop thee, dat eerst, dan tandenpoetsen, dat kan heel zuinig. Met de helft van de rest een bad nemen en de andere helft voor het schoonmaken van de hang WC gebruiken. Het lukt!

Een uurtje later lopen we naar het Centre Commercial Des Sourds.

Daar word ik hartelijk begroet. De gebaren vliegen heen en weer, iedereen neemt even pauze. Daar zijn ze goed in, deze Afrikanen, ze nemen altijd de tijd voor persoonlijk contact. De rest moet maar even wachten.

Na de uitgebreide begroeting ga ik aan de slag met Taihirou, de tailleur. De koffer met ritsen, clipsen, elastieken, tailleur-scharen en pakketten voor boorden en manchetten voor de bombarjacks wordt uitgepakt. In gebaren leg ik uit waarvoor de artikelen zijn. De andere koffer met de stapels stoffen uit Dakar, waar we bij dove vrienden 16 verschillende lappen van 6 yard hebben ingekocht, wordt door de twee gediplomeerde meiden met gejuich ontvangen. Zeker nadat ik de modellen van een zonnehoed, buiktasje en rugzak heb uitgepakt. De patronen zijn op stevig papier getekend en per model in degelijke mappen verpakt. Voor vele malen gebruik. Ze willen eigenlijk al direct aan de slag, maar eerst moet het werk af dat nog klaarligt.

Daarna loop ik naar de meubelmakerij. Isacha en zijn gediplomeerde mannen en de nieuwe leerlingen zijn hard aan het werk met de order van een te bouwen lyceum in Galoya dat gefinancierd wordt door de EU. 350 schoolbanken, 24 bureautafels, 24 grote tweedeurs opbergkasten, 100 bezoekers-stoelen. En 30 prullenbakken. Alles wordt gemaakt door de meubelafdeling. Voor deze order is een gebruikte maar grote sterke zaagmachine aangeschaft. Die samen met twee lichtere machines het werk moet doen.

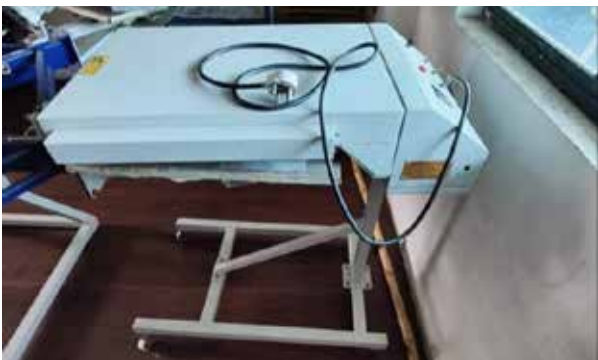

Op de afdeling onder leiding van de artiest Sidi, kunstschilder, wordt dit schoolmeubilair geschilderd in verschillende schitterende patronen. De bakkerij draait op volle toeren en ik besluit daar vanavond een kijkje te nemen. Dan is het verder rustig. De bakkerij werkt ook 's-avonds. De volgende dag bestaat verder uit vergaderingen met de directie over de aanvragen voor nieuw materiaal en over het plannen van trainingen in de lange zomervakantie van ruim drie maanden. De volgende morgen vertrekken we zo vroeg mogelijk naar de binnenstad om op zoek te gaan naar een machine die T-shirts, maar ook stoffen kan

bedrukken. Sidi, de kunstenaar en leidinggevende van de Art Plastic-afdeling, heeft al vooronderzoek gedaan. CCDS staat in een arme wijk van de stad. Dat is niet zo ver van het centrum. Bij het eerste adres vinden we een bijna nieuwe T-Shirt printmachine. Deze ziet er prachtig uit, maar is ook duur denken we. Ik vertel de verkoper hoeveel we ongeveer beschikbaar hebben. Hij knikt met een lachje en zegt dat Sidi nog een ander adres weet. Sidi zit voorin om met gebaren de weg te wijzen. Tomtom is hier alleen een westerse jongensnaam. Straatnamen zijn nog niet doorgedrongen tot deze stad, met uitzondering van de dure wijk: ambassades, de Franse en de Amerikaanse. Deze laatste heeft zelfs een gracht om het pand (we hebben nooit water, maar dat werd voor hen uit de grond gepompt), dat vond de bevolking niet zo'n succes.

Men was verschillende keren verrast, dat de gracht voortdurend droog stond. Na enkele maanden heeft men het maar opgegeven. Nu staan er palmboompjes en waait er troep van de straat in wat door nieuwe schoonmaakwerkers weer wordt opgeruimd.

Zo hebben enkele jonge mannen weer werk en heeft de bevolking geen problemen meer met de ambassade.

Als we de hele stad zo ongeveer doorkruist hebben, vinden we de man die de machines te koop heeft. Hij kent Sidi al jaren en waardeert zijn kunst.

We kijken naar drie machines. Degene met een tweede machine om stof te printen heeft onze grote voorkeur. De machine zit dik onder het stof en vuil. Maar meneer beweert dat hij hem schoon en goed functionerend zal afleveren. Ook zal hij de jongens van de Art Plastic-afdeling leren ermee om te gaan.

De eerste resultaten ziet u hierboven bij de foto's van de prullenbakken. In de toekomst hoort u hier vast nog meer over.

Warme groet uit Centre Commercial des Sourds in Nouakchott, Mauritanië
Woodi Wiljo

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

